

**PROGRAMA DE
TRANSICIÓ**

**L'agonia del capitalisme i
les tasques de la IV^a
Internacional**

trotsky

Versió al català de Francesc Santacatalina i d'Alejo Martínez, feta des de la versió francesa publicada per SELIO (OCI) el 1978, versió ella de l'original rus publicat al botlletí de l'Oposició d'Esquerra n° 66-67, maig-juin de 1938 i redactat per Trotsky.)

L'AGONIA DEL CAPITALISME I LES TASQUES DE LA IV^a INTERNACIONAL

(La mobilització de les masses al voltant de les reivindicacions transitòries com preparació per a la presa del poder)

El significat del programa és el significat del partit. Però, què és el partit? En què consisteix la seua cohesió? Aquesta cohesió resideix en una comprensió comuna dels esdeveniment, de les tasques, i aquesta comprensió comuna és, precisament, el programa del partit.

(L. Trotski)

Índex

Les premisses objectives de la revolució socialista:	pàgina 3
El proletariat i les seues direccions:	pàgina 3
Programa mínim i programa de transició:	pàgina 4
Escala mòbil de salaris i escala mòbil d'hores de treball:	pàgina 5
Els sindicats a l'època de transició:	pàgina 6
Els comitès de fàbrica:	pàgina 7
El 'secret comercial' i el control obrer de la indústria:	pàgina 8
Expropiació de determinats grups de capitalistes:	pàgina 9
L'expropiació de la banca privada i l'estatització del sistema de crèdit:	pàgina 10
Els piquets de vaga, els destacaments de combat, la milícia obrera, l'armament del proletariat:	pàgina 11
L'aliança dels obrers i camperols:	pàgina 12
La lluita contra l'imperialisme i contra la guerra:	pàgina 13
El govern obrer i camperol:	pàgina 17
Els soviets:	pàgina 18
Els països endarrerits i el programa de les reivindicacions transitòries:	pàgina 19
El programa de les reivindicacions transitòries als països feixistes:	pàgina 20
L'URSS i les tasques de l'època de transició:	pàgina 22
Contra l'oportunisme i el revisionisme sense principis:	pàgina 25
Contra el sectarisme:	pàgina 26
Pas a la joventut! Pas a la dona treballadora!:	pàgina 27
Sota la bandera de la IV ^a Internacional:	pàgina 28

LES PREMISSES OBJECTIVES DE LA REVOLUCIÓ SOCIALISTA

La situació política mundial, en conjunt, es caracteritza sobretot per la crisi històrica de la direcció del proletariat.

La premissa econòmica de la revolució proletària ha arribat, des de fa molt de temps, al punt més elevat que es pot assolir sota el capitalisme. Les forces productives de la Humanitat han deixat de créixer. Les noves invencions i els nous progressos tècnics no menen ja a un augment de la riquesa material. Les crisis conjunturals, sota les condicions de la crisi social de tot el sistema capitalista, aclaparen les masses amb privacions i sofriments cada volta més grans. El creixement de l'atur aprofundeix al seu torn la crisi financera de l'Estat i mina els sistemes monetaris trontollants. Els governs, tant democràtics com feixistes, van de fallida en fallida.

La burgesia no veu una sortida. Als països on ja s'ha vist obligada a apostar la darrera carta al feixisme, ara camina d'ulls clucs cap a la catàstrofe econòmica i militar. Als països històricament privilegiats, és a dir, aquells en què la burgesia encara es pot permetre, durant un cert temps, el luxe de la democràcia a expenses de l'acumulació nacional anterior (Gran Bretanya, França, Estat Units, etc.), tots els partits tradicionals del capital es troben en una situació de desconcert tal que, de vegades, freguen la paràlisi de la voluntat. El *New Deal* als Estat Units, així com la política de Front Popular a França, no obre cap sortida a l'atzucac econòmic.

El panorama de les relacions internacionals no té millor aspecte. Sota la pressió creixent de la decadència capitalista, els antagonismes imperialistes han assolit el límit enllà del qual els diversos conflictes i sangonoses explosions del capitalisme (Ethiopia, Espanya, l'Orient Lluenyanès, Europa central,...) han d'arribar a confondre's infal·liblement en un incendi mundial. És clar, la burgesia se n'adona del perill mortal que una nova guerra representa per a la seua dominació. Actualment, però, és infinitament menys capaç de prevenir la guerra que als vespres de 1914.

Les tafaneries de tota mena segons les quals les condicions històriques no estarien 'madures' per al socialisme són el producte de la ignorància o d'un engany conscient. Les premisses objectives de la revolució proletària no sols estan madures sinó que han començat a podrir-se.

Sense revolució socialista, i això durant el proper període històric, la civilització humana sencera està amenaçada de ser arrossegada a una catàstrofe. Tot depèn del proletariat, és a dir de la seua avantguarda revolucionària. La crisi històrica de la humanitat es redueix a la crisi de la direcció revolucionària.

EL PROLETARIAT I LES SEUES DIRECCIONS

L'economia, l'Estat, la política de la burgesia i les seues relacions internacionals estan profundament afectades per la crisi social que caracteritza la situació prerevolucionària de la societat. El principal obstacle per a la transformació de la situació prerevolucionària en situació

revolucionària és el caràcter oportunista de la direcció del proletariat, la seua covardia petit-burguesa enfront de la gran burgesia, els lligams traïdors que manté amb ella, fins i tot quan agonitza.

En tots els països, el proletariat està pres per una pregona angoixa. Masses de milions d'homes entren en la via de la revolució. Cada vegada que ho fan, però, s'estavellen contra els seus propis aparells burocràtics conservadors.

El proletariat espanyol va fer, des d'abril del 31, una sèrie de temptatives heroiques per a fer-se amb el poder i la direcció dels destins de la societat. Tanmateix, els seus propis partits -social-demòcrata, stalinista, anarquista i POUM, cadascú a la seua manera- actuaren a mode de fre, preparant així la victòria de Franco.

A França, la potent ona de vagues amb ocupació de fàbriques, particularment en juny de 1936, va mostrar clarament que el proletariat estava completament disposat a abatre el sistema capitalista. Tanmateix, les organitzacions dirigents, socialistes, stalinistes i sindicalistes, sota l'etiqueta del Front Popular, van aconseguir canalitzar i aturar, si més no momentàniament, el torrent revolucionari.

L'onada sense precedents de vagues amb ocupació de fàbriques i el creixement prodigiosament ràpid dels sindicats industrials (CIO) als Estats Units són l'expressió més indiscutible de l'aspiració instintiva dels obrers americans a elevar-se a l'altura de les tasques que la història els ha assignat. Aquí també, però, les organitzacions dirigents, inclosa la CIO de creació novella, fan tot el que poden per tal de contenir i paralitzar l'ofensiva revolucionària de les masses.

El pas definitiu de la Internacional Comunista al costat de l'ordre burgés, el seu paper cínicament contrarevolucionari arreu del món, particularment a Espanya, França, els Estats Units i d'altres països 'democràtics', han creat extraordinàries dificultats suplementàries al proletariat mundial. Sota la simbologia de la Revolució d'Octubre, la política conciliadora dels 'Fronts Populars' condemna la classe obrera a la impotència i obre el camí al feixisme.

Els 'Fronts Populars' per una banda i el feixisme per l'altra, són els últims recursos polítics de l'imperialisme en la lluita contra la revolució proletària. Des del punt de vista històric, ambdós recursos no són altra cosa que ficcions. La putrefacció del capitalisme continua tant sota el signe del capell frigi a França com sota el signe de l'esvàstica a Alemanya. Sols l'enderrocament de la burgesia pot obrir una sortida.

L'orientació de les masses està determinada, per una banda, per les condicions objectives de la descomposició capitalista; per l'altra, per la política de traïció de les velles organitzacions obrers. D'aquests dos factors, el decisiu és, per descomptat, el primer: les lleis de la història són més poderoses que els aparells burocràtics. A totes passades, els mètodes dels social-traïdors -de la legislació 'social' de Lleó Blum a les falsificacions judicials de Stalin- no aconseguiran mai trencar la voluntat revolucionària del proletariat. Cada vegada més, els seus esforços desesperats per deturar la roda de la història demostraran a les masses que la crisi de la direcció del proletariat, que ha esdevingut la crisi de la civilització humana, sols la pot resoldre la IV^a Internacional.

PROGRAMA MÍNIM I PROGRAMA DE TRANSICIÓ

La tasca estratègica del proper període - període prerevolucionari d'agitació, de propaganda i d'organització- consisteix en superar la contradicció entre la maduresa de les condicions objectives de la revolució i la immaduresa del proletariat i de la seua avantguarda (desconcert i desgrescament de la vella generació, manca d'experiència de la generació jove). Cal ajudar

les masses a trobar, en el procés de les lluites quotidianes, el lligam entre les seues reivindicacions actuals i el programa de la revolució socialista. Aquest lligam ha de consistir en un sistema de REIVINDICACIONS TRANSITÒRIES que, partint de les condicions i consciència actuals d'amples capes de la classe obrera mène, invariablement, cap a una única conclusió: la conquesta del poder pel proletariat.

La social-democràcia clàssica, que va desenvolupar la seua acció a l'època en què el capitalisme era progressista, dividia el seu programa en dues parts independents l'una de l'altra: el *programa mínim*, que es limitava a reformes dins del marc de la societat burgesa, i el *programa màxim*, que prometia per a un futur indeterminat la substitució del capitalisme pel socialisme. Entre el programa mínim i el programa màxim no n'hi havia cap relació. A la social-democràcia no li calia relacionar-los perquè de *socialisme* sols parla els dies de festa.

La Internacional comunista ha entrat en la via de la social-democràcia a l'època del capitalisme en descomposició, quan ja no és possible el plantejament de reformes socials sistemàtiques ni de la millora del nivell de vida de les masses; quan la burgesia recupera amb la mà esquerra el doble d'allò que ha donat amb la mà dreta (impostos, aranzels, inflació, 'deflació', vida cara, atur, reglamentació policíaca de les vagues, etc.); quan cada reivindicació seriosa del proletariat, inclont-hi cada reivindicació progressista de la petita burgesia, porta inevitablement més enllà dels límits de la propietat capitalista i de l'estat burgès.

La tasca històrica de la IV^a Internacional no consisteix en reformar el capitalisme si no en enderrocar-lo. El seu objectiu polític és la conquesta del poder pel proletariat per a realitzar l'expropiació de la burgesia. Tanmateix, l'acompliment d'aquesta tasca estratègica és inconcebible sense l'actitud més acurada cap a totes les qüestions tàctiques, inclús les més petites i parcials.

Totes les fraccions del proletariat, totes les seues capes, professions i grups han de ser arrossegats al moviment revolucionari. El que diferencia l'època actual no és que el partit revolucionari estiga exempt del treball prosaic de tots els dies, sinó que pot realitzar aquesta lluita tot mantenint l'indissoluble lligam amb les tasques de la revolució.

La IV^a Internacional no rebutja les reivindicacions del vell programa 'mínim', en la mesura en què conserven alguna força vital. Defensa incansablement els drets democràtics dels obrers i llurs conquestes socials. Fa aquest treball de tots els dies, però, des del marc d'una perspectiva correcta, real, és a dir, revolucionària. En la mesura que les velles reivindicacions parcials 'mínimes' de les masses s'enfronten a les tendències destructives i degradants del capitalisme decadent -i açò s'esdevé a cada vegada més obertament i resolta, contra les bases del règim burgès, el vell 'programa mínim' és ultrapassat constantment pel programa de transició la tasca del qual consisteix en una mobilització sistemàtica de les masses per a la revolució proletària.

ESCALA MÒBIL DE SALARIS I ESCALA MÒBIL D'HORES DE TREBALL

Sota les condicions del capitalisme en descomposició, les masses continuen vivint la trista vida dels oprimits que, ara més que mai, es veuen amenaçats de ser llençats a l'abisme del pauperisme. Estan obligades a defensar el seu tros de pa, ja que no poden augmentar-lo o millorar-lo. No hi ha possibilitat ni necessitat d'enumerar ací les diverses reivindicacions parcials que, en cada cas, surten de les circumstàncies concretes, nacionals, locals, professionals. Tanmateix, l'absurd creixent del sistema es resumeix en dues calamitats econòmiques fonamentals, a saber: *l'atur i la carestia de la vida*, que exigeixen consignes i mètodes de lluita generalitzats.

La IV^a Internacional declara una guerra implacable a la política dels capitalistes -en gran part la mateixa dels seus agents, els reformistes- que tendeix a fer recaure sobre els treballadors tot el

pes del reformisme, de la crisi, de la desorganització dels sistemes monetaris i de tots els altres desastres de l'agonia capitalista. La IV^a Internacional reivindica TREBALL i una EXISTÈNCIA DIGNA per a tots.

Ni la inflació ni l'estabilització monetàries poden ser consignes del proletariat car són les dues cares de la mateixa moneda. Contra la carestia de la vida, que a mesura que ens apropem a la guerra prendrà un caràcter més i més desbocat, sols es pot lluitar amb la consigna de L'ESCALA MÒBIL DE SALARIS. Els convenis col·lectius han d'assegurar l'augment automàtic dels salaris en la mateixa proporció que ho facen els preus dels articles de consum.

El proletariat no pot tolerar la transformació d'una part creixent dels obrers en aturats crònics, en miserables que viuen de les miquetes d'una societat en descomposició, sota pena de condemnar-se a si mateix a la degeneració. El *dret del treball* és l'únic dret seriós que l'obrer té en una societat fonamentada sobre l'explotació. Aquest dret, però, li és negat a cada moment. Contra l'atur, tant 'estructural' com 'conjuntural', cal llançar, al mateix temps que la consigna de treballs públics, la de L'ESCALA MÒBIL D'HORES DE TREBALL. Els sindicats i les altres organitzacions de masses deuen teixir *lligams mutus de solidaritat* entre aquells que tenen treball i els que no en tenen pas. El treball disponible ha de ser repartit entre tots els treballadors existents, i aquest repartiment ha de determinar la duració de la setmana laboral.

El salari mitjà de cada treballador ha de continuar sent el mateix que amb l'antiga setmana laboral. El salari, amb un mínim estrictament garantit, segueix l'evolució dels preus. Cap altre programa pot ser acceptat per a l'actual període de catàstrofes.

El propietaris i els seus advocats demostraran 'la impossibilitat de realitzar' aquestes reivindicacions. Els capitalistes de menor talla, en especial aquells que van cap a la fallida, invocaran, a més a més, els seus llibres de comptabilitat. Els treballadors han de rebutjar categòricament eixos arguments i referències. No es tracta d'un enfrontament 'normal' entre interessos materials oposats. Es tracta de preservar el proletariat de la decadència, de la desmoralització i de la ruïna. Es tracta de la vida i de la mort de l'única classe creadora i progressiva i, per això mateix, de l'avenir de la Humanitat. Si el capitalisme no és capaç de satisfer les reivindicacions que, infal·liblement, sorgeixen dels mals que ell mateix genera, que perisca! La 'possibilitat' o la 'impossibilitat' de realitzar les reivindicacions és, a hores d'ara, una qüestió de correlació de forces, que sols es pot resoldre per la lluita. Es amb aquesta lluita que els treballadors comprendran millor, siguem quins siguem els èxits pràctic immediats, la necessitat de liquidar l'esclavatge capitalista.

ELS SINDICATS A L'ÈPOCA DE TRANSICIÓ

En la lluita per les reivindicacions parcials i transitòries els treballadors tenen actualment més necessitat que mai d'organitzacions de masses, i especialment de sindicats. L'auge poderós dels sindicats a França i als Estats Units és la millor resposta als doctrinaris ultraesquerrans de la passivitat, dels que predicaven que 'havia passat el temps dels sindicats'.

Els bolxevics-leninistes es troben a la primera línia de totes les formes de lluita, inclús allí on es tracta sols dels interessos materials o dels drets democràtics més modestos de la classe obrera. Prenen part activa en la vida dels sindicats de masses, es preocupen per reforçar-los i augmentar el seu esperit de lluita. Lluiten implacablement contra totes les temptatives de sotmetre els sindicats a l'estat burgès i de lligar el proletariat, mitjançant 'l'arbitratge obligatori' i totes les altres formes d'intervenció policíaca feixistes o 'democràtiques'. Sols sobre la base d'aquest treball és possible lluitar amb èxit contra la burocràcia reformista, i en particular contra la stalinista, a l'interior dels sindicats. Les temptatives sectàries de bastir o mantenir petits sindicats 'revolucionaris', com a segona versió del partit, en realitat signifiquen la renúncia al combat per la direcció de la classe obrera. Cal plantejar ací un principi infrangible: l'autoaïllament fora dels sindicats de masses, equivalent a la traïció a la revolució, és

incompatible amb la pertinença a la IV^a Internacional.

Al mateix temps, la IV^a Internacional rebutja i condemna resoludament tot tipus de fetixisme sindical, també més propi dels trade-unionistes i dels sindicalistes:

a/ els sindicats no tenen i, a la vista de les seues tasques la seua composició i el caràcter del seu reclutament, no poden tenir un programa revolucionari acabat: per això, justament, no poden reemplaçar el *partit*. La construcció de partits revolucionaris nacionals, seccions de la IV^a Internacional, és la tasca central de l'època de transició.

b/ els sindicats, fins i tot els més potents, no enquadren més enllà del 20 al 25 % de la classe obrera i, a més, sol tractar-se de les seues capes més qualificades i millor pagades. La majoria més oprimida sols episòdicament és arrossegada a la lluita, durant els períodes d'expansió excepcional del moviment obrer. En eixos moments, cal crear organismes *ad hoc*, que enquadren tota la massa en lluita: els COMITÉS DE VAGA, els COMITÉS DE FÀBRICA, i, finalment, els SOVIETS.

c/ en tant que organització de les capes superiors del proletariat, els sindicats, com ho testimonia tota l'experiència històrica, inclosa l'experiència encara fresca dels sindicats anarcosindicalistes d'Espanya, desenrotllen poderoses tendències a la conciliació amb el règim democràtic burgès. Durant els períodes d'aguda lluita de classes, els aparells dirigents dels sindicats s'esforcen per esdevenir amos del moviment de masses per tal de neutralitzar-lo. Això és produïx inclús durant les simples vagues, sobretot durant les vagues massives amb ocupació de fàbriques que esberlen els principis de la propietat burgesa. En temps de guerra o de revolució, quan la situació de la burgesia esdevé particularment delicada, els dirigents sindicals es converteixen en ministres del govern burgès.

Per això, les seccions de la IV^a Internacional han d'esforçar-se, no sols per renovar l'aparell dels sindicats, tot proposant en els moments crítics, ardidament i resolta, nous líders llestos per a la lluita en lloc de funcionaris rutinaris i carreristes, sinó que, també, han d'esforçar-se per crear, en tots els casos que siga possible, organitzacions de combat autònomes que responguen millor a les tasques de la lluita de masses contra la societat burgesa, sense aturar-se, si fóra necessari, davant el trencament obert amb l'aparell conservador dels sindicats. Si resulta criminal girar l'esquena a les organitzacions de masses per acontentar-se amb ficcions sectàries, no és menys criminal tolerar passivament la subordinació del moviment revolucionari de les masses al control de capelletes burocràtiques obertament reaccionàries o conservadores disfressades ('progressistes'). El sindicat no és un fi en si mateix, sols un mitjà en la marxa cap a la revolució proletària.

ELS COMITÉS DE FÀBRICA

El moviment obrer de l'època de transició no té un caràcter regular i uniforme, si no febrós i explosiu. Les consignes polítiques, igual que les formes organitzatives, han de subordinar-se a eixe caràcter del moviment. Tot defugint la rutina tal com si fos la pesta, la direcció ha d'estar especialment atenta a les iniciatives de les masses.

Les *vagues amb ocupació de les fàbriques*, una de les més recents manifestacions d'aquestes iniciatives, van més enllà dels límits del règim capitalista 'normal'. Independentment de les reivindicacions dels vaguistes, l'ocupació temporal de les fàbriques colpeja l'ídol de la propietat capitalista. Tota vaga amb ocupació planteja en la pràctica la qüestió de saber qui és l'amo en la fàbrica: el capitalista o els treballadors.

Si la vaga amb ocupació suscita aquesta qüestió episòdicament, el comité de fabrica dóna a la mateixa qüestió una expressió organitzada. Elegit per tots els obrers i empleats de l'empresa, el

comité de fàbrica crea d'un colp un contrapés a la voluntat de la gerència.

A la crítica que fan els reformistes dels patrons carques, als que diuen 'patrons de dret diví', del gènere de Ford, front als 'bons' explotadors 'democràtics', nosaltres oposem la consigna de comitès de fàbrica com a centres de lluita contra els uns i els altres.

Els buròcrates dels sindicats es negaran, per regla general, a la creació de comitès de fàbrica, igual que es neguen a donar qualsevol pas agosarat en la via de la mobilització de les masses. Serà tant més fàcil, però, trencar la seua oposició quant més ample siga el moviment. Allà on els obrers de l'empresa, durant els períodes de 'calma', estan ja afiliats en la seua totalitat al sindicat (*closed shop*), el comité coincidirà formalment amb l'òrgan de representació sindical, però en renovarà la composició i n'ampliarà les funcions. Tanmateix, la principal significació dels comitès és la d'esdevenir els estats majors del combat de les capes de la classe obrera que el sindicat, en general, no és capaç d'enquadrar. A més, serà d'aquestes capes més explotades d'on sortiran els destacaments més abnegats de la revolució.

Des del moment que apareix el comité s'estableix de fet una DUALITAT DE PODER en la fàbrica. Per essència, aquesta dualitat de poder té un caràcter transitori car incorpora en si mateixa dos règims irreconciliables: el règim capitalista i el règim proletari. La principal importància dels comitès de fàbrica consisteix precisament en què amb ells s'obre, si no un període directament revolucionari, almenys sí un període prerevolucionari, entre el règim burgès i el règim proletari. Les onades d'ocupació de fàbriques que s'han escampat per un bon nombre de països, demostren amplament que la propaganda pels comitès de fàbrica no és prematura ni artificial. Noves vagues d'aquestes són inevitables al proper avenir. Cal encetar a temps una campanya en favor dels comitès de fàbrica perquè no ens sorprenguen desprevinguts.

EL 'SECRET COMERCIAL' I EL CONTROL OBRER DE LA INDÚSTRIA

El capitalisme liberal, fomentat sobre la competència i llibertat de comerç, ja fa temps que va desaparèixer al passat. L'ha reemplaçat en l'escena el capitalisme monopolista que no sols no ha reduït l'anarquia del mercat sinó que, ben al contrari, li ha donat un caràcter particularment convulsiu. Ara gairebé tots els corrents del pensament burgès i petit burgès, des del feixisme a la socialdemocràcia, reconeixen, almenys de paraula, la necessitat d'un 'control' de l'economia, d'una 'direcció' estatal, d'una 'planificació'. Per als feixistes es tracta sobretot d'un pillatge 'planificat' sobre el poble amb fins militars. Els socialdemòcrates cerquen de buidar l'oceà de l'anarquisme amb la cullera d'una planificació burocràtica. Els enginyers i professors escriuen sobre la 'tecnocràcia'. En llurs covardes temptatives els governs democràtics aürten en el sabotatge insuperable del gran capital.

Que els cavallers 'reformistes', emparats d'una santa emoció, s'aturen al llindar dels trusts, amb els seus 'secrets' industrial i comercial, caracteritza de la millor forma la veritable relació entre explotadors i 'controladors'. Allí regna el principi de la 'no intervenció'. Els comptes entre el capitalista isolat i la societat constitueixen un secret del capitalista: la societat no té res a fer-hi. Com a l'època del capitalisme liberal, el 'secret' comercial sempre es justifica amb les exigències de la 'competència'. De fet els trusts no tenen secrets entre d'ells. A l'actual època el secret comercial és un constant complot del capital monopolista contra la societat. Mentre els propietaris privats dels mitjans socials de producció pugen amagar a productors i consumidors les maquinacions de l'explotació, pillatge i engany, els projectes de limitació de l'absolutisme dels 'patrons per dret diví' restaran com a lamentables farses. L'abolició del 'secret comercial' és el primer pas cap a un veritable control de la indústria.

Els obrers no tenen pas menys dret que els capitalistes a conèixer els 'secrets' de l'empresa, trust, branca de la indústria, de l'economia nacional totalment. La banca, la indústria pesant i els transports centralitzats han d'estar els primers en ser col·locats sota la campana d'observació.

Les primeres tasques del control obrer consisteixen en esclarir quins són els ingressos i despeses de la societat, començant per l'empresa isolada; en determinar-ne'n la veritable part del capitalista individual, i de tots els explotadors ensem, en la renda nacional; en desenvolupar les combinacions entre bastidors i tracamanyes dels bancs i trusts; en revelar a tota la societat l'espaiador balafiant de treball humà que en resulta de l'anarquia capitalista i de la pura recerca de benefici.

Cap funcionari de l'estat pot menar a bona fi eixe treball, siguen els que siguen els poders amb què hom els vullga investir. Tot el món ha vist la impotència del president Roosevelt i del president del Consell, Lleó Blum, front al complot dels '60' o de les '200 famílies'. Cal la pressió del proletariat per trencar la resistència dels explotadors. Sols els comitès de fàbrica poden assegurar un veritable control de la producció, apel·lant (com a consellers i no com a 'tecnòcrates') els especialistes honestos i fidels al poble: comptables, estadistes, enginyers, savis, etc.

Particularment, la lluita contra l'atur és inconcebible sense una àmplia i agosarada organització de GRANS TREBALLS PÚBLICS. Els grans treballs sols poden tindre, però, una importància durable i progressista, tant per a la societat com per als mateixos aturats, si formen part d'un pla general, concebut per un determinat nombre d'anys. En el marc de tal pla, els obrers reivindicaran la represa dels treballs, a compte de la societat, a les empreses privades tancades a causa de la crisi. El control obrer cedirà el lloc, en aquest cas, a una administració directa pels obrers.

Des d'un punt de vista dels treballadors i no dels explotadors, l'elaboració d'un pla econòmic, àdhuc el més elemental, és inconcebible sense control obrer, sense que els obrers puguin llançar llur esguard sobre tots els ressorts aparents i amagats de l'economia capitalista. Els comitès de les diverses empreses han d'escollir, en les corresponents conferències, comitès de trust, de branca industrial, de regions econòmiques, en resum de tota la indústria nacional ensem. El control obrer esdevindrà, així, L'ESCOLA DE L'ECONOMIA PLANIFICADA. Mitjançant l'experiència del control, el proletariat es prepararà a dirigir, directament, la indústria nacionalitzada quan sonarà l'hora.

Als capitalistes, sobretot petits i mitjans, que proposen d'obrir als obrers els seus propis llibres de comptes (sobretot per demostrar-los-hi la necessitat de disminuir els salaris) els obrers responen que allò que els interessa no és la comptabilitat dels bancarroters o semibancarroters aïllats sinó la comptabilitat de tots els explotadors. Els obrers ni volen ni poden adoptar el seu nivell de vida als interessos dels capitalistes isolats esdevinguts víctimes del seu propi règim. La tasca és de reconstruir tot el sistema de producció i repartició a sobre de principis més racionals i més dignes. Si l'abolició dels secrets comercial és la condició necessària del control obrer, aquest n'és el primer pas en la via cap a la direcció socialista de l'economia.

EXPROPIACIÓ DE DETERMINATS GRUPS DE CAPITALISTES

El programa socialista de l'expropiació, és a dir de l'enderrocament polític de la burgesia i de la liquidació de la seua dominació econòmica, no ha d'impedir-nos en cap cas, al present període de transició, reivindicar, quan es presente l'ocasió, l'expropiació de determinades branques de la indústria d'entre les més importants per a l'existència nacional o de determinats grups de la burgesia entre els més parasitaris.

Així, a les prèdiques gemegaires dels cavallers demòcrates al voltant de la dictadura de les '60 famílies' als Estats Units o de les '200 famílies' a França, n'oposem la reivindicació de l'expropiació d'eixos 60 o 200 feudals capitalistes.

Exactament igual reivindicuem l'expropiació de les companyies monopolistes de la indústria de

guerra, químiques, metal·lúrgiques, les més importants fonts de primeres matèries, etc.

La diferència entre eixes reivindicacions i la consigna reformista, força vaga, de 'nacionalització' consisteix en:

1/ Refusem la recompra

2/ Prevenim les masses contra els xarlatans del Front Popular que proposen de paraula la nacionalització mentre resten, de fet, com agents del capital

3/ Cridem a les masses a comptar sols amb la seua pròpia força revolucionària

4/ Enllacem el problema de l'expropiació al del poder dels obrers i camperols

Del fet que les diverses branques de la indústria es troben a diversos nivells de desenvolupament, ocupen llocs diferents en la vida social i passen per diversos estadis de la lluita de classes, en resulta la necessitat de llançar la consigna de l'expropiació en l'**agitació** quotidiana, per consegüent de forma fraccionada, i no pas des d'un punt de vista **propagandista**, sota sa forma general.

Sols la puixança revolucionària general del proletariat pot posar a l'ordre del dia l'expropiació general de la burgesia. L'objecte de les reivindicacions transitòries és preparar el proletariat per a resoldre aquest problema.

L'EXPROPIACIÓ DE LA BANCA PRIVADA I L'ESTATITZACIÓ DEL SISTEMA DE CRÈDIT

L'imperialisme significa la dominació del **capital financer**. Al costat dels consorcis i trusts, i sovint per damunt d'ells, els **bancs** concentren en les seues mans el comandament real de l'economia. La banca reflexa en la seua estructura, sota una forma concentrada, tota l'estructura del capitalisme contemporani: combinen les tendències al **monopoli** i les tendències a l'**anarquia**. Organitzen la vida cara, les crisis i l'atur. És impossible donar un sols pas endavant en la lluita contra el despotisme dels monopolis i l'anarquia capitalista, que es complementen l'un amb l'altre en llur obra de destrucció, si hom deixa les palanques de comandament en mans dels rapaços capitalistes.

Cal fusionar tots els bancs en una institució nacional única per tal d'assolir un sistema únic d'inversió i crèdit d'acord amb un pla racional que es corresponga amb els interessos del poble tot sencer. Sols l'expropiació de la banca privada i la concentració de tot el sistema de crèdit a les mans de l'estat li posaran a la seua disposició els mitjans necessaris, reals, és a dir materials i no pas solament ficticis i burocràtics, per a la planificació econòmica.

L'expropiació de la banca no significa, en cap cas, l'expropiació dels petits dipòsits bancaris. Ben al contrari: la BANCA ÚNICA D'ESTAT podrà crear, per als petits dipositaris, condicions més favorables que no pas la banca privada. Igualment sols la banca d'estat podrà establir condicions de crèdit privilegiades, és a dir a bon preu, per als grangers, artesans i petits comerciants. Nogensmenys, encara és més important el fet que tota l'economia, en primer lloc la indústria pesant i els transports, dirigida per un estat major financer únic, servirà els interessos vitals dels obrers i tots els altres treballadors.

Tanmateix, L'ESTATITZACIÓ DE LA BANCA sols donarà eixos resultats favorables si el poder de l'estat no passa per sencer de mans dels explotadors a mans del treballadors.

ELS PIQUETS DE VAGA, ELS DESTACAMENTS DE COMBAT, LA MILÍCIA OBRERA, L'ARMAMENT DEL PROLETARIAT

Les vagues amb ocupació de les fàbriques són un fort advertiment de les masses destinat no sols a la burgesia sinó també a les organitzacions obreres, incloent-hi la Quarta Internacional. En 1919-1920 els obrers italians, per la seua pròpia iniciativa, van fer-se amb les fàbriques assenyalant així als seus propis 'caps' l'arribada de la revolució social. Els 'caps' no tingueren en compte la senyal. El resultat fon la victòria del feixisme.

Les vagues amb ocupació no són encara la presa de les fàbriques a la italiana; tanmateix en són un pas decisiu en aqueixa via. L'actual crisi pot exasperar fins al més alt punt el ritme de la lluita de classes i precipitar-ne el desenllaç. Així i tot, hom no pot creure que una situació revolucionària sorgeix d'un sol colp. Son apropament està marcat, en realitat, per tot un seguit de convulsions. L'onada de vagues amb ocupació de fàbriques n'és, precisament, una. La tasca de les seccions de la Quarta Internacional consisteix a ajudar l'avantguarda proletària a comprendre el caràcter general i els ritmes de nostra època i en fecundar a temps la lluita de les masses amb consignes cada volta més resoltes i amb mesures organitzatives de combat.

L'exacerbació de la lluita del proletariat significa l'exacerbació dels mètodes de contraofensiva per part del capital. Les noves onades de vagues amb ocupació de fàbriques poden provocar i provocaran infal·liblement una reacció de la burgesia amb mesures enèrgiques. Des d'ara ja es mena el treball preparatori a la plana major dels trusts. Malaurança a les organitzacions revolucionàries, malaurança al proletariat si es veuen agafats, de nou, d'improvís!

Enlloc es contenta la burgesia amb la policia i l'exèrcit oficial. Als Estats Units, inclús en períodes de 'calma', manté destacaments militaritzats d'esquirols i bandes armades privades a les fàbriques. Ara cal afegir-hi les bandes nazis americanes. Al primer apropament del perill, la burgesia francesa ja ha mobilitzat els destacaments feixistes semilegals i il·legals, fins a l'interior de l'exèrcit oficial. Fóra suficient que els obrers anglesos augmentaren llur embranzida perquè, immediatament, les bandes de Mosley se'n doblen, tripliquen, decupliquen en nombre i entren en una creuada sangonosa contra els obrers. La burgesia s'adona, clarament, que a l'època actual la lluita de classes tendeix infal·liblement a transformar-se en guerra civil. Els exemples d'Itàlia, Alemanya, Àustria i Espanya i d'altres països han ensenyat més als magnats i als lacais del capital que als caps oficials del proletariat.

Els politicastes de les II i III Internacional, a l'igual que els buròcrates dels sindicats, conscientment fan els ulls grossos davant l'exèrcit privat de la burgesia; d'altra forma no podrien mantenir la seua aliança amb d'ella ni vint-i-quatre hores més. Els reformistes inculquen sistemàticament als obrers la idea que la sacrosanta democràcia està molt més segura quan la burgesia està armada fins a les dents i els obrers desarmats.

El deure de la Quarta Internacional és d'acabar, d'una vegada, amb eixa política servil. Els demòcrates petit burgesos (incloent-hi els socialdemòcrates, stalinistes i anarquistes) més fort criden sobre la lluita contra el feixisme quan més covardament capitulen en els fets davant d'ell. A les bandes del feixisme sols se les pot oposar amb èxit els destacaments obrers armats que noten darrere d'ells el suport de desenes de milions de treballadors. La lluita contra el feixisme no comença amb la redacció d'un full liberal sinó a la fàbrica i fineix al carrer. Els esquirols i els gendarmes privats a la fàbrica són les cèl·lules fonamentals de l'exèrcit del feixisme. Els PIQUETS DE VAGA són les cèl·lules fonamentals de l'exèrcit del proletariat. D'aquí cal partir. En cada vaga i en cada manifestació al carrer s'escau, i cal, propagar la idea de la necessitat de crear DESTACAMENTS OBRERS D'AUTODEFENSA. Cal inscriure eixa consigna al programa de l'ala revolucionària dels sindicats. Cal formar pràcticament destacaments d'autodefensa per tot arreu on siga possible, començant per les organitzacions de joves, i entrenar-los en el maneig de les armes.

La nova onada del moviment de masses ha de servir no sols per a créixer el nombre d'aquestos destacaments sinó, també, per a unificar-los per barris, viles i regions. Cal donar una expressió organitzada a l'odi legítim dels obrers vers els esquirols i les bandes de gàngsters i feixistes. Cal llançar la consigna de milícia obrera, com a única garantia seriosa de la inviolabilitat de les organitzacions, reunions i premsa obreres.

Sols gràcies a un treball sistemàtic, constant, incansable, coratjós, en l'agitació i propaganda, relacionat sempre amb l'experiència de les masses, pot hom extirpar de la seua consciència les tradicions de docilitat i de passivitat; educar destacaments de combatents heroics, capaços de donar exemple a tots els treballadors, infligir una sèrie de desfetes tàctiques a les bandes de la contrarevolució; créixer la confiança en si mateixos dels explotats i oprimits; desacreditar el feixisme als ulls de la petita burgesia i obrir la via a la conquesta del poder pel proletariat.

Engels definia l'estat com '**destacament de gent armada**'. L'armament del proletariat és un element constituent indispensable de la seua lluita emancipadora. Quan el proletariat ho desitge trobarà les vies i mitjans per armar-se. També en aquest domini correspon la direcció a les seccions de la Quarta Internacional.

L'ALIANÇA DELS OBRERS I CAMPEROLS

Al vilatge, el jornalero, és a dir l'obrer agrícola, és el germà d'armes i l'equivalent de l'obrer de la indústria. Ambdós, el jornalero i l'obrer industrial, constitueixen dues parts d'una sola i mateixa classe, els seus interessos són inseparables. El programa de transició dels obrers industrials també és, amb tal o tal altre canvi, el programa del proletariat agrícola.

Els camperols representen una altra classe: és la petita burgesia del vilatge. La petita burgesia es compon de diverses capes, des dels semiproletaris fins als explotadors. Per això és que la tasca política del proletariat industrial consisteix en fer que la lluita de classes penetre al vilatge: sols així podrà separar els seus aliats dels seus enemics.

Les particularitats del desenvolupament nacional de cada país troben la seua expressió més aguda en la situació dels camperols i parcialment de la petita burgesia ciutadana (artesans i comerciants) puix que eixes classes, per nombrosos que siguen aquells que hi pertanyen, en el fons representen supervivències de formes precapitalistes de producció. Cal que, sota la forma més concreta possible, les seccions de la Quarta Internacional elaboren programes de reivindicacions transitòries per als camperols i per a la petita burgesia ciutadana, corresponent a les condicions de cada país. Cal que els obrers avançats aprenguen a donar respostes clares i concretes a les qüestions dels seus futurs aliats.

Mentre el camperol reste un petit productor 'independent' necessita crèdit barat, preus accessibles per a la maquinària agrícola i els adobs, condicions favorables de transport i una organització honesta de distribució dels productes agrícoles. Mentrestant, els bancs, trusts, negociants, roben als camperols per totes bandes. Només amb l'ajuda dels obrers poden els camperols reprimir eixe robatori. Cal que entren en escena els **COMITÉS DE PETITS CAMPEROLS** i que, en comú amb els comitès d'obrers i d'empleats de banca, es facen càrrec del control de les operacions de transport, crèdit i comerç que interessin l'agricultura.

Invocant enganyosament les 'excessives' exigències dels obrers, la gran burgesia converteix la qüestió dels preus de les mercaderies en una falca que introdueix de seguida entre els obrers i la petita burgesia de les viles. El camperol, artesà i petit comerciant, a diferència de l'obrer empleat o petit funcionari, no pot reivindicar un augment del salari parell a l'augment dels preus. La lluita burocràtica oficial contra la vida cara sols serveix per a enganyar a les masses. Els camperols, artesans i comerciants, mentrestant, i com a consumidors, s'han d'immiscir activament, colze amb colze amb els obrers, en la política de preus. Front als laments dels

capitalistes sobre les despeses de producció, transport i comerç, els consumidors respondran: “mostreu-nos els vostres llibres; exigim el control sobre la política de preus”. Els òrgans d’eixe control han d’ésser els COMITÉS DE VIGILÀNCIA DELS PREUS, formats per delegats de fàbrica, de sindicats, de cooperatives, d’organitzacions de pagesos, dels menestrals de les viles, mestresses, etc. En aquest camí, els obrers podran mostrar als camperols que la causa dels alts preus no està en els alts salaris, sinó en els profits desmesurats dels capitalistes i en les falses despeses de l’anarquia capitalista.

Cal elaborar el programa de nacionalització de la terra i de col·lectivització de l’agricultura de forma que quede exclosa la idea d’expropiació dels petits camperols o de la seua col·lectivització forçada. Mentre el camperol crega necessari i possible continuar com a propietari del seu lot de terra ha restar-ne. Per tal de rehabilitar el programa socialista als ulls dels camperols cal denunciar, despietadament, els mètodes stalinistes de col·lectivitzacions, dictats pels interessos de la burocràcia i no pels dels camperols o obrers.

L’expropiació dels expropiadors no significa, en absolut, la confiscació forçada de la propietat dels petits artesans i petits botiguers. Ans al contrari, el control obrer de la banca i els trusts, amb més raó la nacionalització d’eixes empreses, pot crear-li a la petita burgesia ciutadana condicions de crèdit, de compra i de venda, incomparablement més favorables que sota la dominació il·limitada dels monopolis. La dependència envers el capital privat cedirà el lloc a la dependència envers l’estat, que serà més curós amb els petits col·laboradors i agents en la mida que els treballadors el prenguen més fermament en llurs mans.

La participació pràctica dels camperols explotats en el control dels diversos dominis de l’economia els permetrà decidir la qüestió de saber si els convé o no passar al treball col·lectiu de la terra, en quins terminis i a quina escala. Cal que els obrers de la indústria es comprometen a aportar-los tota la seua col·laboració mitjançant els sindicats, comités de fàbrica i, sobretot, el govern obrer i camperol.

L’aliança que proposa el proletariat, no a les ‘classes mitges’ en general sinó a les capes explotades de la vila i el vilatge, contra tots els explotadors, compresos els ‘mitjans’, no pot fonamentar-se sobre el constrenyiment sinó sols sobre d’un acord voluntari que cal consolidar en una ‘pacte’ especial. Eixe ‘pacte’ és precisament el programa de les reivindicacions transitòries, lliurement acceptades per ambdues parts.

LA LLUITA CONTRA L’IMPERIALISME I CONTRA LA GUERRA

Tota la situació mundial i, en conseqüència, també la vida política interna dels diversos països es troba sota l’amenaça de la guerra mundial. La imminent catàstrofe impregna ja d’angoixa a les masses més profundes de la humanitat.

La II^a Internacional repeteix la seua política de traïció de 1914 amb més seguretat com més juga la Internacional ‘comunista’ el paper de primer violí del xovinisme. Des que el perill de guerra ha pres una forma concreta, els stalinistes han esdevingut els campions de la pretesa ‘defensa nacional’, passant de lluny els pacifistes burgesos i petit burgesos. Sols exceptuen d’eixa política els països feixistes, és a dir, allà on ells no hi fan pas cap paper. La lluita revolucionària contra la guerra recau, doncs, a coll de la IV^a Internacional.

La política dels bolxevics-leninistes sobre aquesta qüestió ha estat formulada a les tesis programàtiques del Secretariat Internacional que, no obstant, encara romanen plenes de valor (*La Quarta Internacional i la guerra*, 1 de maig de 1934). L’èxit del partit revolucionari al període vinent dependrà, en primer lloc, de la seua política sobre la qüestió de la guerra. Una política correcta ha d’encloure dos elements: una actitud intransigent envers l’imperialisme, sens cap compromís amb d’ell i les seues guerres, i l’aptitud per a recolzar-se en l’experiència

de les masses.

Més que en cap altra qüestió és en la de la guerra que la burgesia i llurs agents ensarronen al poble mitjançant abstraccions, fórmules generals i frases patètiques: ‘neutralitat’, ‘seguretat col·lectiva’, ‘armament per a la defensa de la pau’, ‘defensa nacional, lluita contra el feixisme’, etc.; totes aquestes fórmules, comptat i debatut, es redueixen a que cal que la qüestió de la guerra, és a dir, el destí dels pobles, reste a les mans dels imperialistes, dels seus governs, de la seua diplomàcia i dels seus estats majors amb totes les seues intrigues i complots contra els pobles.

La IV^a Internacional refusa amb indignació totes les abstraccions que fan entre els demòcrates el mateix paper que entre els feixistes ‘l’honor’, la ‘sang’ o la ‘raça’. La indignació, però, no és prou. Cal ajudar a les masses, servint-se de criteris, consignes i reivindicacions transitòries endreçades a fer-les possible de verificar, distingir, la realitat concreta d’aquestes abstraccions frauduloses.

“DESARMAMENT”? Tota la qüestió, però, és de saber qui desarmarà i qui serà desarmat. L’únic desarmament que pot prevenir o aturar la guerra és el desarmament de la burgesia pels obrers. Per tal de poder desarmar a la burgesia cal, però, que els obrers estiguen armats.

“NEUTRALITAT”? Però el proletariat no és pas neutre, de cap manera, en una guerra entre el Japó i la Xina o entre l’Alemanya i l’URSS. Això vol dir que cal defensar Xina i l’URSS? Evidentment, però no pas mitjançant els imperialistes que escanyarien Xina i l’URSS.

“DEFENSA DE LA PÀTRIA”? Per aquesta abstracció la burgesia entén, però, la defensa dels seus beneficis i dels seus pillatges. Estem llestos per a defendre la pàtria contra els capitalistes estrangers, si garrotem de primer als nostres propis capitalistes i els impedim atacar la pàtria d’altri; si els obrers i els camperols del nostre país esdevenen els seus veritables amos; si les riqueses del país passen de les mans d’una ínfima minoria a les mans del poble; si l’exèrcit esdevé d’instrument dels explotadors en instrument dels explotats.

Cal traduir aquestes idees fonamentals en idees més particulars i més concretes, d’acord amb la marxa dels esdeveniments i l’orientació de l’estat d’esperit de les masses. D’altra banda, cal distingir rigorosament entre el pacifisme del diplomàtic, del professor, del periodista i el pacifisme del fuster, de l’obrer agrícola i de la bugadera. En el primer cas el pacifisme és el tapall de l’imperialisme. En el segon, l’expressió confusa de la malfiança envers l’imperialisme.

Quan el petit camperol o l’obrer parlen de la defensa de la pàtria estan parlant de la defensa de la seua casa, de la seua família i de la família d’altri contra la invasió, les bombes i els gasos asfixiants. El capitalista i el seu periodista entenen per defensa de la pàtria la conquesta de colònies i mercats, l’extensió mitjançant el pillatge de la part nacional de la renda mundial. El pacifisme i patriotisme burgés són una gran mentida. Al pacifisme, àdhuc al patriotisme, dels oprimits hi ha un nucli progressista que cal saber copsar per tal de treure’n les conclusions revolucionàries necessàries. Cal saber enfrontar entre elles aquestes dues formes de pacifisme i patriotisme.

A partir d’aquestes consideracions, la IV^a Internacional recolza qualsevulla reivindicació, fins i tot si és insuficient, si és capaç d’arrossegar les masses, àdhuc en un petit grau, a la política activa, de desvetllar la seua crítica i de reforçar el seu control sobre les maquinacions de la burgesia.

Des d’aquest punt de vista la nostra secció americana, per exemple, sosté, criticant-la alhora, la

proposta d'instituir un referèndum sobre la qüestió de la declaració de guerra. Cap reforma democràtica pot impedir, tanmateix, per si mateixa, que els governants provoquen la guerra quan ells vullguen, cal advertir-hi de pla. Malgrat les il·lusions de les masses envers el referèndum, aquesta reivindicació, però, reflexa la malfiança dels obrers i camperols envers el govern i el parlament de la burgesia.

Sense sostenir ni escatimar les il·lusions cal recolzar amb totes les forces la desconfiança progressista dels oprimits envers els opressors. Com més cresca el moviment pel referèndum més se'n separaran els pacifistes burgesos, més profundament es veuran desacreditats els traïdors de la Internacional 'comunista', més forta esdevindrà la malfiança dels treballadors envers els imperialistes.

És des d'aquest punt de vista que cal avançar la reivindicació del dret de vot als divuit anys, per als homes i dones. Qui demà serà cridat a morir per la 'pàtria' ha de tindre dret a votar avui dia. La lluita contra la guerra ha de començar, abans de tot, per la **MOBILITZACIÓ REVOLUCIONÀRIA DE LA JOVENTUT**.

Cal il·luminar des de tots els angles el problema de la guerra, prenent en compte l'aspecte amb què es presenta als ulls de les masses en cada moment determinat.

La guerra és una gegantina empresa comercial, sobretot per a la indústria de guerra, Es per això que les '200 famílies' són els primers patriotes i els principals provocadors de la guerra. En la lluita contra els fabricants de guerra el primer pas és **el control obrer de la indústria de guerra**.

A la consigna dels reformistes, impost sobre els guanys de guerra, nosaltres n'oposem les consignes: **CONFISCACIÓ DELS GUANYS DE GUERRA** i **EXPROPIACIÓ DE LES EMPRESSES QUE TREBALLEN PER A LA GUERRA**. Allà on, com a França, la indústria de guerra està 'nacionalitzada', la consigna de **control obrer** serva tot el seu valor: el proletariat té tan poca confiança en l'estat de la burgesia com en el burgés individual.

Ni un home ni un ral per al govern burgés!

Cap programa d'armaments sinó un programa de treballs d'utilitat pública!

Completa independència de les organitzacions obreres del control militar i policíac!

Cal arrencar d'una vegada la lliure disposició dels destins dels pobles de les mans de la trepa àvida i despietada dels imperialistes que actua a coll dels pobles. D'acord amb tot això reivindicuem:

Completa abolicció de la diplomàcia secreta; cal que tots els tractats i acords siguin accessibles per a cada obrer i per a cada camperol.

Instrucció militar i armament dels obrers i camperols sota el control immediat dels comitès obrers i camperols.

Creació d'escoles militars per a la formació d'oficials provinents de les files dels treballadors i escollits per les organitzacions obreres.

Substitució de l'exèrcit permanent, és a dir de caserna, per una milícia popular enllaçada indissolublement amb les fàbriques, mines, granges, etc.

La guerra imperialista és la continuació i exacerbació de la política de pillatge de la burgesia; la lluita del proletariat contra la guerra és la continuació i exacerbació de la seua lluita de classe.

L'aparició de la guerra canvia la situació i, parcialment, els procediments de lluita entre les classes, no canvia, però, ni els objectius ni la direcció fonamental d'aquesta.

La burgesia imperialista domina el món. És per això que la vinent guerra serà, pel seu caràcter fonamental, una guerra imperialista. El contingut fonamental de la política del proletariat internacional serà, per consegüent, la lluita contra l'imperialisme i la seua guerra. El principi fonamental d'aquesta lluita serà: "l'enemic principal és al nostre propi país" o "la desfeta del nostre propi govern (imperialista) és el menor mal"

Tanmateix tots els països del món no en són pas, d'imperialistes. Al contrari, la majoria de països són víctimes de l'imperialisme. Certs països colonials o semicolonials temptaran, sens cap dubte, d'utilitzar la guerra per a treure's del damunt el jou de l'esclavatge. Per la seua banda la guerra no serà pas imperialista sinó emancipadora. Serà deure del proletariat internacional ajudar els països oprimits en guerra contra els opressors. Aquest deure s'estén també a l'URSS o qualsevulla altre estat obrer que pugui sorgir abans de la guerra o durant la guerra. La desfeta de tot govern imperialista en lluita contra un estat obrer o un país colonial és el menor mal.

Els obrers d'un país imperialista no poden, tanmateix, ajudar un país antiimperialista mitjançant el seu govern, siguen les que siguen les relacions diplomàtiques i militars entre els dos països. Si els governs estan aliats temporàriament, i en el fons de forma incerta, el proletariat del país més imperialista continua encara en oposició de classe al seu govern i cal que ajude l'"aliat" no imperialista mitjançant els seus *propis* mètodes, és a dir els mètodes de la lluita de classe internacional (agitació en favor de l'estat obrer i del país colonial, no sols contra els seus enemics sinó també contra els seus pèrfids aliats: boicot i vaga en certs casos, renúncia al boicot i a la vaga en d'altres, etc.).

Tot i sostenint un país colonial, o l'URSS, en la guerra el proletariat no es solidaritza en la menor mida amb el govern burgès del país colonial ni amb la burocràcia termidoriana de l'URSS. Ben al contrari, manté completa independència política tant envers l'un com envers l'altre. Ajudant a una guerra justa i progressista, el proletariat revolucionari conquesta les simpaties dels treballadors de les colònies i de l'URSS, hi fa més ferma l'autoritat i influència de la IV^a Internacional i pot ajudar igualment millor a l'enderrocament del govern burgès en el país colonial, de la burocràcia reaccionària a l'URSS.

Al començament de la guerra les seccions de la IV^a Internacional es sentiran inevitablement aïllades: cada guerra pren a les masses popular d'improvís i les empeny al costat de l'aparell governamental. Els internacionalistes hauran de nedar contra corrent. Tanmateix això, les devastacions i els mals de la nova guerra, que des dels primers mesos deixaran molt lluny els sangonosos horrors de 1914-1918, aviat desenganyaran les masses. El seu malcontentament i revolta creixeran a bots. Les seccions de la IV Internacional aniran al cap del flux revolucionari. El programa de les reivindicacions transitòries prendrà una roent actualitat. El problema de la conquesta del poder pel proletariat s'aixecarà amb tota la seua alçaria.

Abans d'ofegar o sotaiguar en sang a la humanitat el capitalisme enverina l'atmosfera mundial amb els vapor deletèris de l'odi nacional i racial. L'**antisemitisme** és avui dia una de les convulsions mes malignes de l'agonia del capitalisme.

Cal que la denúncia intransigent dels prejudicis de raça, i de totes les formes i matisos de l'arrogància i del xovinisme, es faci present en el treball quotidià de totes les seccions de la IV^a Internacional com el principal treball d'educació en la lluita contra l'imperialisme i la guerra. Nostra consigna fonamental encara és: "Proletaris de tots els països, uniu-vos!".

EL GOVERN OBRER I CAMPEROL

La fórmula del 'govern obrer i camperol' aparegué per primera volta en 1917 a l'agitació dels bolxevics i va estar definitivament admesa després de la insurrecció d'Octubre. En aquest cas tan sols representava una denominació popular de la dictadura del proletariat ja establerta. La importància d'aquesta denominació residia, sobretot, en què col·locava en primer terme la idea de L'ALIANÇA DEL PROLETARIAT I DE LA CLASSE CAMPEROLA, situada a la base del poder soviètic.

Quan la Internacional Comunista dels epígons intenta de fer reviure la fórmula de 'dictadura democràtica dels obrers i camperols', soterrada per la història, li dóna a la fórmula de 'govern obrer i camperol' un contingut completament diferent, purament 'democràtic', és a dir burgés, oposant-lo a la dictadura del proletariat. Els bolxevics-leninistes rebutgem resoludament la consigna de 'govern obrer i camperol' en la seua interpretació democràticoburguesa. Afirmem i afirmarem que, si el partit del proletariat renuncia a sortir de l'àmbit de la democràcia, la seua aliança amb els camperols menarà simplement a sostenir el capital, com va estar el cas dels menxevics i dels socialistes-revolucionaris en 1917, com va estar també el cas del partit comunista xinès als anys 1925-1927, com passa ara amb els 'Fronts Populars' d'Espanya, França i d'altres països.

Des d'abril a setembre del 1917, els bolxevics reclamaren que els socialistes-revolucionaris i els menxevics trencaren amb la burgesia liberal i es feren càrrec del poder ells mateixos. Amb aquesta condició, els bolxevics prometien als menxevics i socialistes-revolucionaris, representants petit burgesos dels obrers i camperols, la seua ajuda revolucionària contra la burgesia; mentrestant rebutjaven categòricament tant entrar dins el govern dels menxevics com compartir la responsabilitat política de la seua activitat. Si els menxevics i els socialistes-revolucionaris haguessen trencat realment amb els cadets (liberals) i amb l'imperialisme estranger, el 'govern obrer i camperol' creat per ells mateixos no hagués fet més que facilitar la instauració de la dictadura del proletariat. Per aquesta raó, precisament, però, era que les cimeres de la democràcia petit burgesa s'oposaven amb tota la força a la instauració del seu propi govern. L'experiència de Rússia demostrà, i la d'Espanya i França ho confirma una altra volta, que els partits de la democràcia petit burgesa (socialistes-revolucionaris, socialdemòcrates, estalinistes, anarquistes) són incapaços de crear un govern obrer i camperol, és a dir un govern independent de la burgesia, i tot això àdhuc en les condicions més favorables.

No obstant això, la reivindicació dels bolxevics, adreçada als menxevics i socialistes-revolucionaris: **"Trenqueu amb la burgesia, feu-vos càrrec del poder"**, tenia per a les masses un enorme valor educatiu. El refús obstinat dels menxevics i dels socialistes-revolucionaris a fer-se amb el poder, que tan tràgicament es presentà a les jornades de juliol, els malmetré definitivament en l'esperit del poble i preparà la victòria dels bolxevics.

La tasca central de la IV^a Internacional consisteix en afranquir el proletariat de les velles direccions, el conservadorisme de les quals és completament contradictori amb la situació catastròfica del capitalisme en la seua decadència i constitueix el principal obstacle al progrés històric. L'acusació capital que la IV^a Internacional llença sobre les organitzacions tradicionals del proletariat és que elles no volen pas separar-se del semicadàver polític de la burgesia.

En aqueixes condicions, la reivindicació adreçada sistemàticament a les velles direccions: **"trenqueu amb la burgesia, feu-vos amb el poder"** és un instrument summament important per a revelar el caràcter traïdor dels partits i organitzacions de les II i III internacionals, així com de la Internacional d'Amsterdam.

La consigna de 'govern obrer i camperol' nosaltres l'emprem únicament en el sentit que tenia en 1917 en boca dels bolxevics, és a dir com una consigna antiburguesa i anticapitalista, en cap cas, però, en el sentit democràtic que més tard li han donat els epígons, convertint-la, quan era un

pont cap a la revolució socialista, en la principal barrera en aquesta via.

A tots els partits i organitzacions que es basen en els obrers i camperols, i que parlen en el seu nom, els exigim que trenquen políticament amb la burgesia i s'endinsen en la lluita pel govern obrer i camperol. En eixa via els prometem complet suport front a la reacció capitalista. Alhora despleguem una infatigable agitació al voltant de les reivindicacions transitòries que, segons el nostre parer, haurien de constituir el programa del 'govern obrer i camperol'.

Es possible la creació de tal govern per les organitzacions obreres tradicionals? Com ja hem dit, l'experiència anterior ens mostra que, com a mínim, es poc versemblant. No obstant això, -és impossible negar categòricament, de bestreta, la possibilitat teòrica que, i sota la influència d'una combinació del tot excepcional, de circumstàncies (guerra, desfeta, crac financer, ofensiva revolucionària de masses, etc.) partits petit burgesos, incloent-hi els stalinistes, puguem anar més enllà d'on no voldrien pas anar-hi en la via de la ruptura amb la burgesia. De tota manera una cosa està fora de tot dubte: si en algun lloc es realitza fins i tot aquesta variant, poc versemblant, i un 'govern obrer i camperol', en el sentit indicat anteriorment, s'establiria de fet, sols representaria un curt episodi en la via de la veritable dictadura del proletariat.

Es inútil, però, perdre's en conjectures. L'agitació sobre la consigna de 'govern obrer i camperol' guarda en totes les condicions un enorme valor educatiu. I no és per atzar: aquesta consigna generalitzadora està en línia amb el desenvolupament polític de la nostra època (bancarrotas i disgregació dels vells partits burgesos, fallida de la democràcia, ascens del feixisme, aspiració creixent dels treballadors a una política més activa i ofensiva). Es per això que cadascuna de les nostres reivindicacions transitòries ha de conduir a una sola i mateixa conclusió política: cal que els obrers trenquen amb tots els partits tradicionals de la burgesia per tal d'establir, amb els camperols, el seu propi poder.

Preveure quines seran les etapes concretes de la mobilització revolucionària de les masses és impossible. Cal que les seccions de la IV^a Internacional s'orienten de forma crítica en cada nova etapa i llancen les consignes que presten suport a la tendència dels obrers a una política independent, que aprofundeixen el caràcter de classe d'eixa política, destrueixen les il·lusions reformistes i pacifistes, reforcen els lligams entre l'avantguarda i les masses i preparen la presa revolucionària del poder.

ELS SOVIETS

Com ja ha estat dit, els **comités de fàbrica** són un element de dualitat de poder a la fàbrica.

Es per això que sols es poden concebre arran d'una pressió creixent de masses. El mateix val per als agrupaments especials de masses per a lluitar **contra la guerra**, i els **comités de vigilància dels preus**, i tots els altres nous centres del moviment, la mateixa aparició dels quals testimonia que la lluita de classes ha ultrapassat els marcs de les organitzacions tradicionals del proletariat.

No obstant això, aviat eixos nous centres notaran la seua manca de cohesió i insuficiència. Cap de les reivindicacions transitòries pot realitzar-se al complet sota el règim burgès. Ara bé, l'aprofundiment de la crisi social no sols augmentarà els sofriments de les masses sinó també la seua impaciència, fermesa i esperit d'ofensiva. Renovades capes d'oprimits alçaran el cap i llançaran les seues reivindicacions. Milions d'escarrassats en els quals mai no pensem els caps reformistes, començaran a trucar a les portes de les organitzacions obreres. Els aturats entraran en el moviment. Els obrers agrícoles, els camperols arruïnats o semiarruïnats, les capes baixes de la ciutat, els treballadors, les mestresses, les capes proletaritzades de la intel·lectualitat, tots cercaran un reagrupament i una direcció.

Com harmonitzar les diverses reivindicacions i formes de lluita dins, si més no, dels límits d'una sola ciutat? La història ja ha contestat a aquest interrogant: gràcies als soviets que reuneixen els representants de tots els grups en lluita. Ningú, fins ara, ha proposat cap altra forma d'organització i és dubtós que hom pugui inventar-la. Els soviets no estan lligats per cap programa a **priori**. Obren les seues portes a tots els explotats. Per eixa porta hi passen els representants de totes les capes que el torrent general de la lluita arrossega.

L'organització s'estén amb el moviment i hi poa contínuament el seu revifament. Totes les tendències polítiques del proletariat poden lluitar per la direcció dels soviets sobre la base de la més ampla democràcia. Per això es que la consigna dels **soviets** corona el programa de les reivindicacions transitòries.

Tan sols quan el moviment de masses entre en un estadi obertament revolucionari poden nàixer els soviets. Com a pivot al voltant del qual s'uneixen milions de treballadors en la lluita contra els explotadors, els soviets, des del moment de la seua aparició, esdevenen els rivals i adversaris de les autoritats locals i, tot seguit, del mateix govern central. Si el comitè de fàbrica crea elements de dualitat de poder a la fàbrica, els soviets obren un període de dualitat de poder al país.

La dualitat de poder és, al seu torn, el punt culminant del període de transició. Dos règims, el règim burgès i el règim proletari, s'oposen l'un a l'altre de forma irreconciliable. La col·lisió entre ells és inevitable. De l'eixida d'eixa col·lisió depén la sort de la societat. En cas de derrota de la revolució: la dictadura feixista de la burgesia. En cas de victòria: el poder dels soviets, és a dir, la dictadura del proletariat i la reconstrucció socialista de la societat.

ELS PAÏSOS ENDARRERITS I EL PROGRAMA DE LES REIVINDICACIONS TRANSITÒRIES

Per la seua natura, els països colonials i semicolonials són països endarrerits. Aquests països endarrerits viuen, però, sota les condicions de dominació mundial de l'imperialisme. Es per això que el seu desenvolupament té un caràcter **combinat**: reuneix alhora les formes econòmiques més primitives i el darrer crit de la tècnica i de la civilització capitalistes. Es això el que determina la política del proletariat als països endarrerits: està forçat a combinar la lluita per les tasques més elementals per la independència nacional i per la democràcia burgesa amb la lluita socialista contra l'imperialisme mundial.

En eixa lluita, les consignes democràtiques, reivindicacions transitòries i les tasques de la revolució socialista no estan separades per èpoques històriques distintes sinó que degoten unes de les altres. A penes el proletariat xinès començà a organitzar sindicats va ser forçat a pensar en els soviets. En aquest sentit l'actual programa és aplicable, plenament, als països colonials i semicolonials, almenys allà on el proletariat ja és capaç de tenir una política independent.

Els problemes centrals dels països colonials i semicolonials són: la **REVOLUCIÓ AGRÀRIA**, és a dir la liquidació de l'herència feudal, i la independència nacional, és a dir l'alliberament del jou imperialista. Aquestes dues tasques estan estretament lligades una a l'altra. Es impossible rebutjar purament i simple el programa democràtic: cal que les masses el superen en la lluita. La consigna d'**ASSEMBLEA NACIONAL** (o **CONSTITUENT**) conserva tot el valor en països com Xina o Índia. Cal lligar indissolublement aquesta consigna amb les tasques d'emancipació nacional i reforma agrària. Primer que res s'ha d'armar els obrers amb aquest programa democràtic. Tan sols ells poden avalotar i reunir els camperols. Cal oposar els obrers contra la burgesia 'nacional' sobre la base del programa democràtic revolucionari.

Els soviets poden i han de sorgir en una certa etapa de mobilització de masses sota les consignes

de la democràcia revolucionària. El paper històric d'aquells en cada determinat període, en particulars les seues relacions amb l'assemblea nacional, està determinat pel nivell polític del proletariat, pel lligam entre aquest i la classe camperola, i pel caràcter de la política del partit proletari. Tard o d'hora els soviets han d'enderrocar la democràcia burgesa. Tan sols ells són capaços de menar la revolució democràtica fins a la fi i d'obrir, així, l'era de la revolució socialista.

El pes específic, en la lluita del proletariat, de les diverses reivindicacions democràtiques i transitòries, els seus lligams mutus i l'ordre de llur successió estan determinats per les particularitats i condicions pròpies de cadascun dels països endarrerits, en una part considerable en funció del **grau** del seu endarreriment. Tanmateix, la direcció general del desenvolupament revolucionari pot ser determinada mitjançant la fórmula de la revolució permanent, en el sentit que li han donat definitivament les tres revolucions a Rússia (1905, febrer 1917, octubre 1917).

La internacional 'comunista' ha fornit als països endarrerits l'exemple clàssic de la manera de com hom pot arruïnar una revolució plena de força i promeses. Arran de l'impetuós pujant del moviment de masses a Xina els anys 1925-1927, la I.C. no llançà la consigna d'assemblea nacional i, alhora, prohibí la formació de soviets. D'acord amb el pla de Stalin, el partit burgès del Guomindang havia de reemplaçar alhora a l'assemblea nacional i als soviets. Després de l'esclafament de les masses pel Guomindang la I.C. organitzà a Cantó una caricatura de soviets. Després de l'esfondrament inevitable de la insurrecció de Cantó, la I.C. s'endinsà per la via de la guerra de guerrilles i de soviets camperols amb una completa passivitat del proletariat industrial. Abocada així a un cul-de-sac, la I.C. va aprofitar la guerra xino-japonesa per a liquidar d'un colp de ploma la 'Xina soviètica', subordinant no sols 'l'exèrcit roig' camperol sinó, també, el partit que es deia 'comunista' al Guomindang, és a dir, a la burgesia.

Després d'haver traït la revolució proletària internacional en nom de l'amistat amb els esclavistes 'democràtics' la Internacional comunista no podia deixar de traïr, igualment, la lluita emancipadora dels pobles colonials amb un cinisme, a més a més, més gran que el de la II Internacional abans d'ells. Una de les tasques de la política dels Fronts Populars i de la 'defensa nacional' és la de convertir a centenars de milions d'homes de la població colonial en carn de canó per a l'imperialisme 'democràtic'. La bandera de la lluita emancipadora dels pobles colonials i semicolonials, és a dir de més de la meitat de la humanitat, ha passat definitivament a mans de la IV^a Internacional.

EL PROGRAMA DE LES REIVINDICACIONS TRANSITÒRIES ALS PAÏSOS FEIXISTES

Ja estan lluny els dies en què els estratèges de la I.C. proclamaven que la victòria de Hitler no era més que un pas vers la victòria de Thälmann. Fa més de cinc anys que Thälmann roman a les presons de Hitler. De més de sis anys ençà Mussolini manté Itàlia lligada a les cadenes del feixisme. Al llarg d'eixos anys els partits de la II Internacional han estat incapaços ja no sols de provocar-hi un moviment de masses sinó fins i tot de crear-hi una organització il·legal seriosa, per poc que siga, comparable als partits revolucionaris russos de l'època del tsarisme.

No hi ha cap raó que explique eixos fracassos per la vigoria de la ideologia feixista. En el fons de tot Mussolini mai no ha tingut la menor ideologia. La 'ideologia' de Hitler mai no ha influenciat seriosament els obrers. Les capes socials que en un moment donat van perdre el cap pel feixisme, és a dir, sobretot, les classes mitjanes, ja han tingut temps de desenganyar-se'n. Si, tanmateix, l'oposició, per poc que siga, es limita als medis clericals, protestants i catòlics, la causa no està pas en la puixança de les teories semidelirants, semixarlatanesques de la 'raça' i de la 'sang', sinó en l'esglaiadora fallida de les ideologies de la democràcia, socialdemocràcia i de la Internacional comunista.

Prop de vuit anys després de l'esclafament de la Comuna encara perdurava una ofegant reacció. Gairebé el mateix temps van romandre colpides per l'estupor les masses obreres després de la desfeta de la revolució russa de 1905. Amb tot, en aquests dos casos, és tractava de derrotes físiques, determinades per les relacions de forces. Per l'altra banda, a Rússia és tractava d'un proletariat quasi verge. La fracció dels bolxevics tan sols tenia, aleshores, tres anys d'edat. Del tot diferent era la situació a Alemanya on la direcció pertanyia a potents partits un dels quals tenia setanta anys d'existència i l'altre prop de quinze. Aquests dos partits, amb milions d'electors, es van veure paralyzats moralment davant la lluita i van rendir-se sense combat. Semblant catàstrofe no havia passat mai en la història. El proletariat alemany no ha estat vençut per l'enemic en un combat: l'ha trencat la covardia, abjecció i traïció dels seus propis partits. No cal estranyar-se, doncs, que haja perdut la fe en tot allò en què havia cregut des de fa quasi tres generacions. Al seu torn, la victòria de Hitler ha reforçat Mussolini.

La manca d'èxit del treball revolucionari a Itàlia i Alemanya és el preu de la política criminal de la socialdemocràcia i de la I.C. Per tal de menar un treball il·legal no n'hi ha prou amb la simpatia de les masses, cal l'entusiasme conscient de les capes més avançades. ¿Pot hom, però, esperar entusiasme cap a organitzacions històricament bancarroteres? Els caps emigrats són, majoritàriament, agents del Kremlin i del GPU, desmoralitzats fins al moll dels ossos o antics ministres socialdemòcrates de la burgesia que esperen, per algun miracle, que els obrers els tornaran els seus càrrecs perduts. ¿Pot hom imaginar-se, encara que sols fóra per un moment, a aquests senyors fent el paper de caps de la futura revolució 'antifeixista'?

Els esdeveniments mundials no han afavorit fins ara cap ascens revolucionari a Itàlia i Alemanya: aixafament dels obrers austríacs, desfeta de la revolució espanyola, degeneració de l'estat soviètic. Com en gran mida els obrers italians i alemanys depenen, per a les informacions polítiques, de la ràdio, podem dir amb prou seguretat que les emissions de Moscou, combinant la mentida termidoriana amb l'estupidesa i la impudícia, han esdevingut un factor força desmoralitzant per als obrers dels estats totalitaris. En aquest aspecte, com en els altres, Stalin no és més que un auxiliar de Goebbels.

Mentrestant, els antagonismes de classe que han menat a la victòria del feixisme continuen fent el seu treball, fins i tot sota la dominació feixista, i el roseguen poc a poc. Les masses estan cada vegada més malcontentes. Centenars i milers d'obrers abnegats continuen menant, malgrat tot, un prudent treball de talp revolucionari. S'alcen joves generacions que no han viscut directament l'esfondrament de les grans tradicions i esperances. Davall la pesada llosa del règim totalitari està en marxa la preparació molecular de la revolució proletària. Per tal que l'energia amagada es transforme en revolta obrera cal, però, que l'avantguarda del proletariat haja trobat una nova perspectiva, un nou programa, una nova bandera sens taca.

Ací rau la principal dificultat. Per als obrers dels països feixistes és extremadament difícil orientar-se en els nous programes.

La verificació d'un programa es fa mitjançant l'experiència. Ara bé, precisament l'experiència del moviment de masses és el que manca als països de despotisme totalitari. És força possible que calga un gran èxit del proletariat a un dels països 'democràtics' per a proporcionar impuls al moviment revolucionari al territori del feixisme. El mateix efecte pot tindre una catàstrofe financera o militar. Actualment cal menar un treball preparatori, sobretot de propaganda, que sols a l'esdevenidor produirà fruits abundants.

Des d'ara pot afirmar-se amb tota certesa: una vegada que esclate el gran jorn, el moviment revolucionari als països feixistes agafarà, d'un sol colp, una envergadura grandiosa i no s'aturarà, en cap cas, front a temptatives de fer reviure qualsevol cadàver de Weimar.

Es aquí on comença la divergència irreductible entre la IV^a Internacional i els vells partits que sobreviuen físicament a la seua bancarrota. El 'Front Popular' a l'emigració és una de les

varietats més nefastes i més traïdores de tots els Fronts Populars possibles. En el fons significa la nostàlgia impotent d'una coalició amb una burgesia liberal inexistent. Si té algun èxit, aquest no farà sinó preparar un seguit de noves derrotes del proletariat, a la manera espanyola. Per això és que l'agitació despietada contra la teoria i pràctica del 'Front Popular' és la primera condició per a una lluita revolucionària contra el feixisme.

Això no significa, evidentment, que la IV^a Internacional rebutge les consignes democràtiques. Ben al contrari, en certs moments aquestes poden fer un paper enorme. Les fórmules de la democràcia (llibertat d'associació, premsa, etc.) no són per a nosaltres, però, més que consignes passatgeres o episòdiques en el moviment independent del proletariat i no un llaç escorredor democràtic posat al voltant del coll del proletariat pels agents de la burgesia (Espanya!). Des que el moviment prendrà un caràcter de masses, les consignes transitòries es barrejaran amb les consignes democràtiques: cal pensar que els comitès sorgiran abans que no es posen els vells bonzes a organitzar sindicats des dels seus despatxos; abans que no es reunisca una nova assemblea constituent a Weimar els soviets cobriran Alemanya. El mateix val per a Itàlia i els altres països totalitaris i semitotalitaris. El feixisme ha somorgollat aquestos països en la barbàrie política. Però no ha canviat el seu caràcter social. El feixisme és un instrument del capital financer i no del terratinent. El programa revolucionari ha de recolzar-se sobre la dialèctica de la lluita de classes que també val per als països feixistes i no sobre la psicologia dels bancarroters espantats. La IV^a Internacional refusa, amb disgust, els mètodes de mascarada política a què fan recurs els stalinistes, antics herois del 'tercer període', per tal d'aparèixer, adesiara, amb la màscara de catòlics, protestants, jueus, nacionalistes alemanys, liberals (tot per tal d'amagar llur propi semblant, poc atractiu). La IV^a Internacional apareix, tostemp i arreu, sota la seua pròpia bandera. Proposa el seu programa, obertament, al proletariat dels països feixistes. Des d'ara, els obrers avançats del món sencer estan fermament convençuts que l'enderrocament de Mussolini, Hitler i dels seus agents i imitadors es produirà sota la direcció de la Quarta Internacional.

L'URSS I LES TASQUES DE L'ÈPOCA DE TRANSICIÓ

La Unió Soviètica sortí de la revolució d'Octubre com un estat obrer. L'estatització dels mitjans de producció, condició necessària del desenvolupament socialista, ha obert la possibilitat d'un creixement ràpid de les forces productives. Però l'aparell de l'estat obrer ha sofert, en l'entretant, una completa degeneració, transformant-se d'instrument de la classe obrera en instrument de violència burocràtica contra la classe obrera i, cada volta més, en instrument de sabotatge de l'economia. La burocratització d'un estat obrer endarrerit i aïllat i la transformació de la burocràcia en casta privilegiada omnipotent són la més convincent refutació (no sols teòrica sinó també pràctica) de la teoria del socialisme en un sols país.

El règim de l'URSS inclou, així, amenaçadores contradiccions. Però encara roman com un règim d'ESTAT OBRER DEGENERAT. Tal és el diagnòstic social.

El pronòstic polític té un caràcter alternatiu: o bé la burocràcia, **esdevenint cada volta més l'òrgan de la burgesia mundial a l'estat obrer**, capgirarà les noves formes de propietat i farà tornar el país al capitalisme o bé la classe obrera aixafarà al burocràcia i obrirà una eixida cap al socialisme.

Per a les seccions de la IV^a Internacional els judicis de Moscou no han estat una sorpresa ni el resultat de la demència personal del dictador del Kremlin sinó el legítim producte del Termidor. Han nascut de les friccions intolerables al si de la burocràcia soviètica que, al seu volt, reflecteixen les contradiccions entre la burocràcia i el poble i, també, els antagonismes que s'arrelen a l'interior del mateix 'poble'. El caràcter sangonós i les formes 'fantasioses' dels processos mostren quina és la força de tensió de les contradiccions i anuncia, així, l'atansament del desenllaç.

Les declaracions públiques d'antics agents del Kremlin a l'estranger, que s'han negat a tornar a Moscou, han confirmat de forma irrefutable, i a la seua manera, que al si de la burocràcia estan presents tots els matisos del pensament polític: des del veritable bolxevisme (I.Reiss) fins al feixisme acabat (Th. Boutenko). Els elements revolucionaris de la burocràcia, que en són una ínfima minoria, reflecteixen, és cert que passivament, els interessos socialistes del proletariat. Els elements feixistes, i en general contrarevolucionaris, el nombre dels quals augmenta sense parar, expressen de forma cada vegada més consegüent els interessos de l'imperialisme mundial. Aquests candidats a **compradors** pensen, i no sens raó, que la nova capa dirigent no pot assegurar les seues posicions privilegiades més que renunciant a la nacionalització, col·lectivització i monopoli del comerç exterior, en nom de l'assimilació a la 'civilització occidental', és a dir al capitalisme. Entre aquests dos pols es reparteixen les tendències intermèdies i borroses, de caràcter menxevic, social-revolucionaries o liberals que graviten cap a la democràcia burgesa.

En la mateixa anomenada societat 'sense classes' hi han, sens dubte, els mateixos agrupaments que en la burocràcia, però amb una expressió menys clara i en una proporció inversa: les tendències capitalistes conscients, pròpies sobretot de la capa prospera dels kolkhocians, sols caracteritza a una ínfima minoria de la població. Tenen, però, una àmplia base en les tendències petit burgeses a l'acumulació privada que naixen de la misèria general i que la burocràcia encoratja conscientment.

Sobre la base d'aquest sistema d'antagonismes creixents que destrueixen cada volta més l'equilibri social, es manté, mitjançant mètodes de terror, una oligarquia termidoriana la qual, ara, es redueix sobretot a la trepa bonapartista de Stalin.

Els darrers judicis han estat un colp contra l'esquerra. Això val també per a la repressió contra els caps de l'oposició dretana puix, des del punt de vista dels interessos i tendències de la burocràcia, el grup dretà del vell partit bolxevic representa un perill d'esquerres. El fet que la trepa bonapartista, que també té por dels aliats de dreta de l'espècie de Boutenko, s'haja vista obligada per tal d'assegurar-se la seua permanència, a recórrer a l'extermini gairebé general de la generació dels vells bolxevics, és la prova indiscutible de la vitalitat de les tradicions revolucionaries en els masses així com també del malcontentament creixent d'aquestes últimes.

Els demòcrates petit burgesos d'occident que, ahir encara, acceptaven els judicis de Moscou com si fos diner comptat bitllo-bitllo, repeteixen avui dia amb insistència que "a l'URSS no n'hi han ni trotskisme ni trotskistes". Tanmateix no expliquen pas perquè tota la depuració es fa, precisament, en nom de la lluita contra aquest perill. Si hom mira el 'trotskisme' com un programa acabat, amb més raó com una organització, el 'trotskisme' és extremadament feble a l'URSS. Tanmateix la seua força invencible radica en expressar no sols la traïció revolucionària sinó també l'actual oposició de la classe obrera. Als ulls de la trepa del Kremlin el que constitueix precisament el trotskisme és l'odi social dels obrers envers la burocràcia. Aquesta té por mortal, i amb tota la raó, del retrobament de la sorda revolta dels obrers i l'organització de la IV^a Internacional.

L'extermini de la generació dels vells bolxevics i dels representants revolucionaris de la generació intermèdia i de la jove, ha destruït encara més l'equilibri polític en favor de l'ala dretana, burgesa, de la burocràcia i llurs aliats en el país. Es d'aquí, de la dreta, d'on hom pot esperar al pròxim període, temptatives més resoludes per a revisar el règim social de l'URSS, abans que res la seua forma socialista, acostant-lo a la 'civilització occidental'.

Aquesta perspectiva concreta força la qüestió de la 'defensa de l'URSS'. Si demà la tendència burgés-feixista, breu la 'fracció Boutenko', entra en la lluita per la conquesta del poder, la 'fracció Reiss' es passarà, inevitablement, a l'altra banda de la barricada. Essent momentàniament l'aliada de Stalin, defensarà, és clar, no pas la trepa bonapartista d'aquest sinó

les bases socials de l'URSS, és a dir la propietat arrabassada als capitalistes i estatitzada. Si la fracció Boutenko s'alia militarment amb Hitler, la 'fracció Reiss' defensarà l'URSS contra la intervenció militar tant a l'interior de l'URSS com també a l'arena mundial. Qualsevulla altra conducta fóra una traïció.

Malgrat que no siga possible negar per endavant la possibilitat, en casos estrictament determinats, d'un 'front únic' amb la part termidoriana de la burocràcia contra l'ofensiva oberta de la contrarevolució capitalista, la tasca política principal a l'URSS continua éssent, malgrat tot, l'ENDERROCAMENT DE LA BUROCRÀCIA TERMIDORIANA. El perllongament de la seua dominació escretlla cada vegada més els element socialistes de l'economia i acreix les possibilitats de restauració capitalista. En el mateix sentit obra també la Internacional Comunista, agent i còmplice de la trepa staliniana en l'escanyament de la revolució espanyola i en la desmoralització del proletariat internacional.

Al mateix que en els països feixistes, la principal força de la burocràcia no està en ella mateixa sinó en el descoratjament de les masses, en la seua manca d'una nova perspectiva. A l'URSS actualment sols és possible un treball preparatori i de propaganda, el mateix que als països feixistes dels quals no es distingeix l'aparell **polític** de Stalin sinó per una més gran frenesia. Al mateix que als països feixistes, els esdeveniments exteriors són els que donaran, versemblantment, l'impuls al moviment revolucionari dels obrers soviètics. Actualment la lluita contra la I.C. sobre l'arena mundial és la més important part de la lluita contra la dictadura stalinista. Força coses fan creure que la desagregació de la I.C., que no té recolzament **directe en la GPU**, precedirà a la caiguda de la trepa bonapartista i tota la burocràcia termidoriana en general.

La nova puixança de la revolució a l'URSS començarà, sens dubte, sota la bandera de la LLUITA CONTRA LA DESIGUALTAT SOCIAL I L'OPRESSIÓ POLÍTICA. A baix els privilegis de la burocràcia! A baix el stakhanovisme! A baix l'aristocràcia soviètica amb els seus graus i condecoracions! Més igualtat entre els salaris de totes les formes de treball!

La lluita per la llibertat sindical i de comités de fàbrica, per la llibertat de reunió i de premsa, es desenvoluparà en lluita per la renaixença i puixança de la DEMOCRÀCIA SOVIÈTICA.

La burocràcia ha reemplaçat els soviets, com a òrgans de classe, per la ficció del sufragi universal a l'estil de Hitler-Goebbels. Cal tornar als soviets no sols la seua lliure forma democràtica sinó també llur contingut de classe. A l'igual que abans no s'admetia en els soviets ni a la burgesia ni als kulacs ara cal foragitar-ne LA BUROCRÀCIA I LA NOVA ARISTOCRÀCIA.

Als soviets sols hi ha lloc per als representants dels obrers, treballadors, kolkhocians, camperols i soldats rojos.

La democratització dels soviets és inconcebible sense LA LEGALITZACIÓ DELS PARTITS SOVIÈTICS. Els obrers mostraran quins partits són soviètics mitjan els seus lliures sufragis.

REVISIÓ DE L'ECONOMIA PLANIFICADA de dalt a baix en interès dels productors i consumidors! Cal que els comités de fàbrica recuperen el dret de control sobre la producció. Cal que les cooperatives de consum, democràticament organitzades, controlen la qualitat dels productes i el seu preu.

REORGANITZACIÓ DELS KOLKHOZS d'acord amb la voluntat dels kolkhocians i segons els seus interessos!

Cal que la **política internacional** conservadora de la burocràcia cedisca el lloc a la política de l'internacionalisme proletari. Cal que es publique tota la correspondència diplomàtica del

Kremlin. ABAIX LA DIPLOMÀCIA SECRETA!

Tots els judicis polítics muntats per la burocràcia termidoriana han d'ésser revisats amb condicions de completa publicitat i un lliure examen. S'ha de castigar merescudament als organitzadors de les falsificacions.

Realitzar aquest programa sense enderrocar a la burocràcia, que es manté per la violència i la falsificació, és impossible. Sols l'aixecament revolucionari victoriós de les masses oprimides pot regenerar el règim soviètic i assegurar la seua marxa endavant cap al socialisme. Sols el partit de la IV^a Internacional és capaç de menar les masses soviètiques a la insurrecció.

A baix al trepa bonapartista de Cain-Stalin!

Visca la democràcia soviètica!

Visca la revolució socialista internacional!

CONTRA L'OPORTUNISME I EL REVISIONISME SENSE PRINCIPIS

La política del partit de Lleó Blum a França demostra, de nou, que els reformistes són incapaços d'aprendre res de les lliçons més tràgiques de la història. La socialdemocràcia francesa copia servilment la política de la socialdemocràcia alemanya i marxa envers la mateixa catàstrofe.

Durant desenes d'anys la II Internacional ha crescut dins del marc de la democràcia burgesa, n'ha esdevingut part inseparable i es descompon amb d'ella.

La III Internacional ha entrat en la via del reformisme a l'època en què la crisi del capitalisme ha posat a l'ordre del dia definitivament la revolució proletària. L'actual política de la I.C. a Espanya i Xina (política que consisteix en arrossegar-se davant la burgesia 'democràtica' i 'nacional') demostra que la I.C. tampoc no és capaç d'aprendre res o de canviar. La burocràcia, que ha esdevingut una força reaccionària a l'URSS, no pot pas fer un paper revolucionari a l'arena mundial.

L'anarcosindicalisme ha sofert, en conjunt, una evolució del mateix gènere. A França, la burocràcia sindical de Lleó Jouhaux ha esdevingut, de molt de temps ençà, una agència de la burgesia a la classe obrera. A Espanya, L'anarco-sindicalisme s'ha desembalumat del seu revolucionarisme de façana des que començà la revolució i ha esdevingut la cinquena roda del carro de la democràcia burgesa.

Les organitzacions intermèdies centristes, que s'agrupen al voltant del Buró de Londres, no són més que accessoris 'd'esquerra' de la socialdemocràcia i la I.C. Han mostrat la seua completa incapacitat per a orientar-se en una situació històrica i per a treure'n les conclusions revolucionàries. El seu punt màxim el va assolir el POUM espanyol que, en les condicions de la revolució, ha estat absolutament incapaç de tindre una política revolucionària.

Les tràgiques desfetes sofertes pel proletariat mundial durant una llarga sèrie d'anys han empès les organitzacions oficials a un conservadorisme més gran encara i, al mateix temps, han dut als 'revolucionaris' petit burgesos decebuts a cercar 'noves vies'. Com sempre a les èpoques de reacció i acabament, apareixen pertot arreu màgics i xarlatans. Volen revisar tota la marxa del pensament revolucionari. En lloc d'aprendre del passat 'l'esmenen'. Uns descobreixen la inconsistència del marxisme, altres proclamen la fallida del bolxevisme. Uns fan recaure sobre la doctrina revolucionària la responsabilitat dels errors i crims d'aquells que l'han traïda; altres maleeixen la medicina perquè no assegura pas una guarició immediata i miraculosa. Els més audaçs prometen descobrir una panacea i mentrestant recomanen aturar la lluita de classes.

Nombrosos profetes de la nova moral es disposen a regenerar el moviment obrer amb l'ajuda d'una homeopatia ètica. La majoria d'aquests apòstols han assolit esdevenir ells mateixos invàlids morals abans fins i tot de descendre al camp de batalla. Així, sota l'aparença de 'noves vies', hom sols proposa al proletariat velles receptes enterrades des de fa molt de temps als arxius del socialisme d'abans de Marx.

La IV^a Internacional declara una guerra implacable a les burocràcies de la II i III Internacionals, de la Internacional d'Amsterdam i de la Internacional anarco-sindicalista a l'igual que als seus satèl·lits centristes; també al pacifisme sense pau i a l'anarquisme al servei de la burgesia així com als 'revolucionaris' que tenen paüra mortal de la revolució. Totes eixes organitzacions no són la penyora del futur sinó supervivències podrides del passat. L'època de les guerres i revolucions no en deixarà d'elles pedra sobre pedra.

La IV^a Internacional ni en cerca ni n'inventa cap panacea. Es manté enterament en el terreny del marxisme, única doctrina revolucionària que permet comprendre el que hi ha, descobrir les causes de les desfetes i preparar conscientment la victòria. La IV^a Internacional continua la tradició del bolxevisme que ha mostrat per primera volta al proletariat com conquerir el poder. La IV^a Internacional fa fora els màgics, xarlatans i professors importuns de moral. A una societat fonamentada sobre l'explotació la moral suprema és la de la revolució socialista. Són bons els mètodes i mitjans que aixequen la consciència de classe dels obrers, llur confiança en ses pròpies forces, la seua disposició a l'abnegació en la lluita. Són inadmissibles els mètodes que inspiren entre els oprimits la por i la docilitat front als opressors, ofeguen l'esperit de protesta i revolta, o substitueixen la voluntat de les masses per la dels caps, la persuasió pel constrenyiment, l'anàlisi de la realitat per la demagògia i la falsificació. Heus aquí perquè la socialdemocràcia, que ha substituït el marxisme, així com també el stalinisme, antítesi del bolxevisme, són els enemics mortals de la revolució proletària i de la seua moral.

Mirar la realitat de cara; no cercar la línia de menor resistència; dir les coses pel seu nom; dir la veritat a les masses encara que siga amarga; no témer els obstacles; ésser rigorosos en coses petites com en les grans; gosar quan arriba l'hora de l'acció; tal són les regles de la IV^a Internacional. Ha mostrat que sap nedar contra corrent. La pròxima onada històrica la durà al seu cim.

CONTRA EL SECTARISME

Sota la influència de la traïció i degeneració de les organitzacions històriques del proletariat naixen o han degenerat, al voltant de la IV^a Internacional agrupaments i posicions sectàries de diferent gènere. A la seua base tenen el refús a lluitar per les reivindicacions parcials o transitòries, és a dir, pels interessos i necessitats elementals de les masses tal com són. Per als sectaris, preparar-se per a la revolució significa convèncer-se a si mateixos dels avantatges del socialisme. Proposen girar l'esquena als 'vells' sindicats, és a dir desenes de milions d'obers organitzats (com si les masses pogueren viure al marge de les condicions reals de la lluita de classes!). Romanen indiferents a la lluita que es desenvolupa al si de les organitzacions reformistes (com si hom poguera conquerir les masses sense intervenir-hi en aqueixa lluita). Refusen diferenciar en la pràctica la democràcia burgesa i el feixisme (com si les masses no sentiren eixa diferència cada pas).

Els sectaris sols són capaços de distingir dos colors: el blanc i el negre. Simplifiquen la realitat per tal de no exposar-se a la temptació. Rebutgen diferenciar els dos camps en lluita a Espanya per la raó que els dos camps tenen un caràcter burgés. Per la mateixa raó pensen que cal ser neutre front a la guerra entre el Japó i Xina. Neguen la diferència principal entre l'URSS i els països burgesos i, vista la política reaccionària de la burocràcia soviètica, refusen defensar contra l'imperialisme les formes de propietat creades per la revolució d'octubre.

Incapaços d'accedir a les masses, les acusen, de bona gana, d'ésser incapaces d'elevant-se a l'altura de les idees revolucionàries.

De cap manera necessiten aquests profetes estèrils un pont, sota la forma de reivindicacions transitòries, puix que no estan disposats, ni gens ni mica, a passar a l'altra riba. Marquen el pas acontentant-se amb repetir les mateixes abstraccions buides. Per a d'ells els esdeveniments polítics no són més que ocasions per a fer comentaris però no per a actuar. Com que els sectaris, a l'igual que els confusionaris i faedors de miracles de tota mena, reben a cada instant garguirots de part de la realitat, viuen en un continu estat d'irritació, queixant-se sense descans del 'règim' o dels mètodes', lliurant-se a les petites intrigues. En els seus propis medis exerceixen ordinàriament un règim de despotisme. La postració política del sectarisme no fa sinó completar, com la seua ombra, la postració de l'oportunisme, sense obrir perspectives revolucionàries. Els sectaris s'uneixen a cada pas en la política pràctica als oportunistes, sobretot als centristes, per a lluitar contra el marxisme.

La majoria dels grups i trepes sectàries d'aquest gènere, que es nodreixen de les engrunes caigudes de la taula de la IV^a Internacional, menen una existència organitzativa 'independent' amb grans pretensions però sense la menor possibilitat d'èxit. Els bolxevics-leninistes poden, sense perdre el seu temps, abandonar tranquil·lament aquests grups a la seua pròpia sort.

Mentrestant, tendències sectàries es troben també a dins de nostres propis rengles i hi exerceixen una funesta influència sobre el treball de certes seccions. Això no es pot suportar ni un dia més. Una política justa envers els sindicats és una condició fonamental de pertinença a la IV^a Internacional. Aquell que ni cerca ni troba la via cap al moviment de masses no és pas un combatent sinó un pes mort per al partit. Una redacció, una cambra de lectura o un club de discussió no creen pas un programa, un programa el crea l'acció revolucionària de milions d'homes. La depuració dels rengles de la IV^a Internacional del sectarisme i dels sectaris incorregibles és la més important condició per als èxits revolucionaris.

PAS A LA JOVENTUT! PAS A LA DONA TREBALLADORA!

La desfeta de la revolució espanyola, provocada pels seus caps, la vergonyosa bancarrota del Front Popular a França i l'eixida a la llum pública de les falsificacions dels judicis de Moscou, aquests tres fets han donat, en conjunt, un colp irremediable a la I.C. i, de passada, greus ferides als seus aliats els socialdemòcrates i anarco-sindicalistes. És clar que allò no vol dir que els membres d'eixes organitzacions es giraran, de sobte, devers la IV^a Internacional. La generació de més edat, que ha sofrites terribles desfetes, abandonarà en gran part el combat. La IV^a Internacional, a més a més, no desitja de cap manera esdevenir un refugi per a invàlids revolucionaris, buròcrates i carreristes decebuts. Ben al contrari, cal prendre estrictes mesures preventives contra l'afluència, a ca nostra, d'elements petit burgesos que dominen actualment els aparells de les velles organitzacions: una llarga provatura prèvia per als candidats que no són obrers, sobretot si són antics buròcrates; interdicció per a d'ells d'ocupar al partit llocs de responsabilitat durant els tres primers anys, etc. No n'hi ha lloc, ni n'hi haurà, per als carteristes, eixe càncer de les velles internacionals.

Sols aquells que volen viure per al moviment trobaran accés a nosaltres i no aquells que sols volen viure'n. Els obrers revolucionaris s'han de sentir els amos. Les portes de nostra organització estan obertes de bat a bat per a d'ells.

És clar que fins i tot entre els obrers que abans van figurar als primers rengles n'hi han ara força nombre que estan lassats i decebuts. Almenys al pròxim període romandran al marge. Quan un programa o una organització es desgasta també o fan la generació que els ha dut a coll. La

joventut, lliure de tota responsabilitat del passat, és qui renova el moviment. La IV^a Internacional para una excepcional atenció a la jove generació del proletariat. S'esforça en inspirar a la joventut, amb tota sa política, confiança en les seues pròpies forces i en el seu esdevenidor. Sols el fresc entusiasme i l'esperit d'ofensiva de la joventut poden assegurar els primer èxits en la lluita; sols aquests èxits poden fer tornar a la via de la revolució als millor elements de la vella generació. Així va ser sempre i així ho serà.

Totes les organitzacions oportunistes, per la seua mateixa natura, concentren principalment la seua atenció sobre les capes superiors de la classe obrera i, per consegüent, també ignoren ben bé la joventut i la dona treballadora.

Per altra banda, l'època de l'ocàs capitalista reporta els més durs cops a la dona, tant com assalariada que com a mestressa. Les seccions de la IV^a Internacional han de cercar suport a les capes més oprimides de la classe obrera i, per consegüent, entre la dona treballadora. Hi trobaran deus inexhauribles de dedicació, abnegació i esperit de sacrifici.

ABAIX LA BUROCRÀCIA I EL CARRERISME! PAS A LA JOVENTUT! PAS A LA DONA TREBALLADORA! Són consignes inscrites sobre la bandera de la IV^a Internacional.

SOTA LA BANDERA DE LA IV^a INTERNACIONAL

Pregunten els escèptics: però és que ha arribat l'hora de crear una nova internacional? Diuen que és impossible crear una Internacional 'artificialment'; sols grans esdeveniments poden fer-la sorgir, etc. Totes eixes objeccions sols demostren que els escèptics no valen per a crear una nova Internacional. En general no valen per a gaire.

La IV^a Internacional ja ha sorgit de grans esdeveniments: les més grans desfetes del proletariat en la Història. La degeneració i traïció de la vella direcció és la causa d'eixes desfetes. La lluita de classe no tolera pas cap interrupció. Després de la Segona també la Tercera Internacional està morta per a la revolució. Visca la IV^a Internacional!

Els escèptics, però, no es callen: Ja ha arribat l'hora de proclamar-la? Nosaltres responem, la IV^a Internacional no necessita ésser "proclamada" existeix i lluita. "És de feble?" "Sí, els seus rengles encara són poc nombrosos car encara és jove. Fins ara són sobretot quadres. Eixos quadres són l'única penyora de l'esdevenidor. En aquest planeta no existeix pas, fora d'aquests quadres, cap corrent revolucionària que meresca realment eixe nom". Si la nostra internacional encara és feble en nombre és, però, forta per la doctrina, programa, tradició, tremp incomparable dels seus quadres. Qui no ho veja clar avui en dia que reste a part encara. Demà estarà més a la vista.

Des d'ara mateix la IV^a Internacional frueix del meritat odi dels stalinistes, socialdemòcrates, liberals burgesos i feixistes. Ni té ni pot tenir lloc en cap dels Fronts Populars. S'oposa irreductiblement a tots els grups polítics lligats a la burgesia. La seua tasca és enderrocar la dominació del capital. El seu fitó és el socialisme. El seu mètode és la revolució proletària.

Sense democràcia interior no hi ha educació revolucionària.

Sense disciplina no hi ha acció revolucionària. El règim interior de la IV^a Internacional està fonamentat sobre els principis del **centralisme democràtic**: completa llibertat en la discussió, completa unitat en l'acció.

L'actual crisi de la civilització humana és la de la direcció del proletariat. Els obrers avançats reunits al si de la IV^a Internacional mostren a la seua classe la via per sortir de la crisi. Li proposen un programa fonamentat sobre l'experiència internacional de la lluita emancipadora

del proletariat i de tots els oprimits del món. Li proposen una bandera no embrutada amb cap taca.

OBRERS I OBRERES DE TOTS ELS PAÏSOS, ARRENGLEU-VOS SOTA LA BANDERA DE LA QUARTA INTERNACIONAL!

ÉS LA BANDERA DE LA VOSTRA PROPERA VICTÒRIA!